

Карина Кищенко

(15 р., ЗОШ I-III ст. №75, м. Запоріжжя)

Єдина родина – понад усе

(щоденник переселенця)

Протягом своєї багатовікової історії Україна прагне до об'єднання. Ідея соборності – це те, що так необхідно сучасним українцям. Дуже довго у свідомості громадян була лінія поділу: схід-захід, «бендери» – «москалі». 2014 рік став роком нового поділу: ДНР-ЛНР та Україна. Світ розділився не тільки для держави, а й для багатьох родин, які були змушені покинути домівки та виживати у зовсім нових умовах. «Щоденник переселенця» – це хроніка подій крізь призму однієї родини, спроба донести весь жах, ірреальність воєнної дійсності. Прагну розбудити пересічних громадян, побажати ніколи не дізнатися, що таке війна. Я – луганчанка, я – українка, я хочу жити у єдиній вільній мирній державі.

Липень 2014. У середині цього жахливого літа я приїхала в місто Запоріжжя, звичайне місто, котре жило розміреним, спокійним життям. Люди посміхаються, радіють, відпочивають на березі Дніпра і не усвідомлюють, що поруч, за 200 км, йде справжня війна. Мої рідні існують, прокидаються під звуки пострілів, засинають під рев канонади не феєрверків, а ГРАДів. Родини руйнуються, люди гинуть, а в чому вони винні? У тому, що не мають можливості виїхати? У тому, що тримаються за цей шматочок землі, на котрому пройшло все їхнє життя? Фізично – я у безпеці, морально пригнічена, розчавлена, думки блукають далеко, за 400 км, снують маленькими вуличками Артемівського району м. Луганська...

19 лютого 2014. На Майдані війна, а на вулицях Луганська чути розмови людей, котрі стверджують: «Ми годуємо всю Україну – вони бігають по своєму Майдану, ми працюємо, але живемо в бідності. Ось якщо б нас Росія до себе забрала, ми б зажили...». Хочеться підійти і запитати: «Який сенс мати власну державу, якщо кожен регіон вважає, що він найкращий? Може, треба спробувати навести лад у власному домі, а не проситися приймаками у чужий? Ну, а якщо подобається в Росії? Збирай речі – і вперед! Москва, Санкт-Петербург, ведмеді, горілка, ушанка чекають на тебе!..».

8 березня 2014. Починаю помічати російські прапори на вулицях свого міста. Погано. Переконана, що не можна любити країну, котра не годувала тебе 23 роки. Я народилась в Україні, я – українка!

22 березня 2014. Захоплення СБУ силами ополчення. Дивлюся пряму трансляцію і думаю: «Що ви робите? Навіщо все це? Невже в Росії набагато краще? Хіба не розуміють, що той, хто зрадив один раз, не буде мати жодної довіри? Забули, що у народі кажуть: «Де народився, там і згодився». Увечері дізнаюся: знайомі родини стоять там, підтримують ополчення...

19 квітня 2014. Їду по місту, на вулицях бачу не людей, а зомбі. Прапори Росії кругом, я вже ненавиджу цей триколірний. Фотографую захоплене СБУ. Написи «Святая Русь»... Із сльозами на очах повертаюся додому. Світ руйнується... Поверніть мені ті часи, коли я не боялася ходити вулицями мого міста.

9 травня 2014. По всій Україні скасували парад на честь Перемоги. По місту їдуть машини, а ти не радієш за Перемогу, тобі страшно, що зараз якийсь із цієї машини дістане автомат і почне стріляти по людях – і йому за це нічого не буде.

11 травня 2014. Незаконний референдум. Люди сотнями, тисячами ідуть на виборчі дільниці. Моя родина шокована: «ЯК ТАКЕ МОЖНА ПІДТРИМУВАТИ?» Із цього дня я живу в ЛНР.

12 травня 2014. Сьогодні я прокинулася від пострілів, стало моторошно. Раніше ніколи не чула такого. Одразу треба читати новини, що сталось. Краще я цього не робила б, настрої зіпсовано... Пізніше на вулицях бачу багато російських прапорів, шини, сміття. Хочеться закричати: «Схаменіться, люди, ми не потрібні Росії, нам не потрібен референдум!», але скільки не кричи, тебе ніхто не почує... Хтось вирішив принести у жертву мирне спокійне щасливе життя майже 2 мільйонів луганчан, провівши гру у референдум...

13 травня 2014. Київський генерал відкрив збройну кімнату СБУ сепаратистам. Весь день лунають постріли, вже не тільки на головних вулицях міста, а в усіх районах, цей «бруд» тепер неможливо зупинити. Діє комендантська година, після 21:00 місто помирає.

14 травня 2014. У місті все небезпечніше. Лунають постріли, чути десь зовсім недалеко від нас, від нашого рідного дому.

15 червня 2014. Батько подзвонив і сказав, що завтра я їду до Києва: у місті бути небезпечно. У мене сльози на очах, я розстаюся зі своєю родиною, не знаю, коли повернуся. Найдорожчі залишаються в зоні бойових дій, а я повинна гуляти по місту Києву і радіти життю? Не буде такого, моє життя не має сенсу, коли рідні далеко.

16 червня 2014. Місто почали бомбити. Снаряд влучив у будівлю адміністрації, багато крові, смертей, загинули діти, поранений знайомий родини, але мені його не шкода, бо саме через таких, як він, я залишаю рідне місто, можливо, назавжди.

17 червня, 2014. У місті залишилася моя родина, саме від них я дізнавалася новини блокадного Луганська: у офіс батька кинули «коктейль Молотова» – на щастя, ніхто не загинув; фабрику мами захопили терористи, з її території постійні обстріли Станиці Луганської. Під час такого обстрілу зруйнували наш будинок у Станиці.

18 липня 2014. Почалися інтенсивні обстріли з метою визволення міста від терористів, але замість терористів, котрі переховуються в бомбосховищах, гинуть мирні люди на вулицях і в домівках. Осколками снарядів та ударною хвилею зруйновано родинну дачу.

19 серпня 2014. Немає світла, води. Люди по шість годин стоять в черзі за водою, черги час від часу обстрілюють бойовики. Ті, хто залишився «у пеклі», не можуть зателефонувати своїм рідним і сказати просту фразу: «Я живий!». Зв'язок відсутній. Серпень – найжахливіший місяць для луганчан.

13 грудня 2014. Почалися канікули. Перша можливість, коли можна повернутися додому: вперше за півроку. Я нарешті вдома. До міста повертається все більше людей, тому що життя на чужині нестерпне: проблема із житлом (тіснява у гуртожитках, проблема із наймом житла), немає коштів для існування, роботу знайти неможливо. Відчуваєш свою самотність, викинутість, непотрібність. Хоча у Запоріжжі у мене з'явилися друзі, знайомі, але місце, де ти народився і виріс, – святе. Дім – це місце, куди ти завжди прагнеш повернутися.

14 грудня 2014. Місто мертве, вранці, вдень, ввечері. Лунають постріли, але все одно, я вдома, поруч мама.

18 грудня 2014. Прокинулась, не почула пострілів, здивувалась. Десь через десять хвилин почали стріляти, я посміхнулась і сказала: «Діти прокинулися».

31 грудня 2014. О шостій вечора нам вимкнули світло і воду, але поруч були рідні – і це був прекрасний Новий рік.

14 січня 2015. Повернулась у Запоріжжя. Було багато сліз, уже звикла до цього міста, я полюбила його, але Луганськ навіть після всього того, що він пережив – найкращий. Мені набридло бути сильною, більше я так не можу. Я БЛАГАЮ ПРО МИР. Мені не потрібні якісь матеріальні цінності, потрібна родина поруч, я навіть не знаю, чи зможуть батьки приїхати на випускний вечір. Це так жахливо у 16 років жити дорослим життям. Моя родина переживає складний період. Все одно, яка буде влада, хто переможе. Просто все набридло, потрібен мир, спокій, єдність, відчуття розуміння, підтримки. Скільки потрібно смертей, щоб все це припинилося? Відповідь на це запитання ми дізнаємось, але буде вже пізно. За цей період зрозуміла декілька речей: якщо поруч родина, то ти щасливий. Якщо мир над головою, то цінуй його, бо в один день його може не стати.

